



UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Mirabilis Vita Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar Vallisoletanæ

Deprompta ex ijs, quæ ipsamet jussu Patrum suorum Spiritualium
consignavit

Vitæ Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar. Pars Prima

Puente, Luis de la

Pragæ, 1672

Caput 26. De alijs stupendis visionibus, concernentibus idem mysterium
sanctissimi Sacramenti, nec non Divinitatem Christi Domini; & quomodo
Pater ac Spiritus Sanctus ibidem unà cum ipso existant.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38580

duxit ad Cœlum, ubi se mihi cum magno lumine manifestavit sanctissima Trinitas, Pater in specie ordinaria, in qua illum soleo videre; Spiritus sanctus coopertus nube, & Filius DEI eo ipso modo, quo existit in consecrata Hostia, qui est mirabilis, ut fuit dictum: non potui tamen videre modum, quo se ibi constituit; sicuti, si quis videat valde artificiosum quodpiam opus alicujus faminae, & ignoret modum, quo illud fecerit, desideretque ipsum intelligere. Interea vidi Altare aliquantò demissiùs, ac meos quatuor Angelos ad quatuor angulos, quos agnovi, & Christus Dominus descendit propè ad altare, quo conspecto, præter morem sum mirata, & stupui tam infinitam majestatem, & ma-

gnificentiam. Infudit mihi Dominus magnum lumen, ut agnoscerem in ea representatione hujus excellentissimi Sacramenti, modum, quo perageretur transubstantiatio, atque sic mihi fuit plurimum satisfactum, eò quòd viderim non solum opus, sed modum etiam, quo peractum fuit, quem nulla valet lingua explicare. Eram quasi mihi ipsi erepta, eò quòd non possem sustinere tantam lucem, dum cognoscerem magnitudinem DEI, & meam vilitatem, quoad usq; finiretur visio. Tum mei sancti Angeli redierunt cum meo spiritu, meque edocuerunt, se non abivisse, ut emanerent, & me desererent, sed ut pro me præpararent aliquid ex ijs bonis, quibus fruuntur Cœlites.

CAPVT XXVI.

De alijs stupendis Visionibus, concernentibus idem mysterium Sanctissimi Sacramenti, nec non Divinitatem Christi Domini, & quomodo Pater ac Spiritus Sanctus ibidem una cum ipso existant.

DE anno in annum DEUS augebat magnitudinem visionum, revelando illi id, quod est gloriosissimum, & arcanissimum, de hoc Divino Sacramento, ut ipsa refert hunc in modum,

§. I.

SEquenti anno 1615, dum die Jovis sancto agerem cum DEO, audivi in supremo Cœlo, ubi erat Divina Majestas, cum beatis spiritibus resonantem cœlestem musicam, & cantum lætitiæ, jubili, ac laudis, intermixtis luctuosis lamentationibus: quibus auditis, fui rapta in ecstasim, & reperi me in supremo illo Cœlo, cum meis quinque Angelis. Incepi contemplari illa cœlestia tabernacula, & admirabilia, quæ mihi in ea cœlesti Jerosolyma manifestabantur. Subitò vidi circa magnam Arcem, & Palatium (in cujus medio erat Ca-

stellum elegantissimum) ambulantes optimè coordinatos ac dispositos multos Angelos, indutos splendidissimis vestibus, quamvis non absque admixta aliquâ tristitiâ ac dolore, qui instrumentis musicis, & vocibus suavibus edebant illam cœlestem musicam. Postquam transivissent quasi infiniti; vidi venientem aliam maximam multitudinem eminentissimorum spirituum, qui omnes erant induti veste candidâ instar nivis, & gestabant manibus candidelas accensas. In medio illorum procedebat quidam Dominus infinitæ majestatis, quem nunquam videram; sacræ ejus vestes erant adeò mysticæ, & tam significativæ ipsius magnitudinis, ut nunquam potuerim intelligere, aut advertere, quales fuerint: habebat caput discoopertum, capillum protensum, & compositum, atque in suis sanctissimis manibus portabat juxta suum divinum pectus Hierothecam Eucharisticam, eleganter coopertam, cui imminebat Spiritus sanctus, in specie par-

vz Co-

ve Columbæ, speciosissimæ ac Divinæ, & candidæ, instar nivis. Dum quàm attentissimè aspicerem Majestatem tanti Domini, cognovi ex illustratione, quam tunc habui, esse sacratissimam Personam DEI Patris. Hunc Dominum sequebatur infinitus populus Civium & Palatinorum illius cœlestis Patriæ, Regum, Imperatorû, Principum ac Magnatum, ex diversis statibus, qui omnes gestabant sua insignia in pectore, conformia virtutibus ac donis, quæ acceperant à DEO, viventes vitâ mortali. Hunc in modum procedebant etiam infiniti Beati ex statu Ecclesiastico, & similiter ex omni hominum conditione. Ex femineo sexu erant infinitæ animæ beatæ, quibuscum ibat sacratissima Virgo Domina nostra, quam tota ista multitudo comitabatur. Taliter pervenerunt ad portam illius magni Castelli, ubi omnes substituerunt, seque suo ordine collocaverunt, ille verò Dominus Majestatis pervenit ad portam, & ingressus est solus intrò, quasi ad unum passum, ibique in quodam theatro, seu altari reliquit operimentum Hierothecæ, quam in suis sacratissimis manibus portabat, & conversus ad totam illam infinitatem Beatorum Spirituum, qui omnes erant prostrati, & canebant, atque tractabant instrumenta musicæ cum insigni harmonia & suavitate, ostendit illis quandam imaginem ac representationem sublimissimi Sacramenti Eucharistiæ, & ego ex speciali illustratione agnovi Christum JESUM, Dominum nostrum, DEUM ac Hominem verum, existentem in Sacramento, ejusque sacratissimum Corpus, & Animam ac Divinitatem, & totam Divinam virtutem, illius merita, & valorem ac pretium infinitum ipsius sanguinis, effusi pro nostra salute ac remedio, tam mysticè ac eo modo, ut cum illustrata à DEO, ista ibi omnia & Magnalia Christi Domini, unico puro & simplici intuitu perspicerem, tamen quasi nihil viderem aliud quàm solum mysterium hujus Divini Sacramenti, etiam viderim altissimum mysterium Beatissimæ Trinitatis, & dictum Dominum non contractum, neque confusè, sed ad modum distinctè, & in eadem magnitudi-

ne, eaque omnipotentia præditum, nec non majestate, & autoritate, cum qua existit in cœlo, ubi adoratur ad dextram sui æterni Patris. Postquam hoc vidi, resonante illâ Divinâ musicâ, Majestas illius Domini, se vertit secundò, junctis suis sacris manibus, ad omnes illos Beatos Spiritus, & animas sanctas; datâque omnibus suâ benedictione, cum singulari majestate & amore, rediit ad suum Regium Castellum, ego autem fui rapta in magnam ecstasim, cum meis sanctis quinque Angelis, & paulò post me reperi in meo angulo.

§. II.

ALIAS mihi Christus Dominus ostendit in isto sanctissimo Sacramento magnitudinem suæ Divinæ Essentiæ, hoc modo: Cum me præpararem ad communicandum, adverti & vidi in intimo meo corde præsentem Christum JESUM Dominum nostrum, DEUM & Hominem verum, cum longè ardentioribus affectibus, quàm dum sumò Divinam Majestatem sacramentaliter. Tunc temporis venit Sacerdos, ut mihi porrigeret Sacramentum Eucharistiæ, atque suscepto Domino, vidi illum multò apertius, & clarius, ac distinctius, & obstupescens, quod viderem Majestatem tanti Domini, tantummodo ipsum aspiciebam admiranda, cum amore, & reverentia, nihil illi dicendo. Ille quoque me amanter intuebatur, & cum magna majestate, atque graviter; & similiter mihi nihil dicebat. Aliquantò post mihi dixit cum exhibitione amoris, & modo gravi: Quid vis? visne aliquid? Tum eram modicè turbata; siquidem ea animi meum subibat cogitatio, quòd mihi fuerit aliquid pro meo solatio petendum, cum me de eo Dominus interrogaret, idèque respondi celerrimè, desiderans nihil velle aliud, quàm quod vellent DEUS: Non Domine, ego nihil volo. Divina Majestas verò, ostendens vultum hilarem, & gravem, mihi dixit: Adverte bene, utrum aliquid velis. Dum audirem id, quòd mihi eo modo dicebat Dominus, attonitè ipsum reverenter aspexi, ac dixi: Tu Domine

mine novisti meum cor, & intima mea. Tunc Dominus respondit: Modò igitur à me suscipe hanc misericordiam. Et ostendit mihi subito, ac manifestavit pro meo captu, suum Divinum Essè, suam magnitudinem & potentiam infinitam, adeò ut hìc mihi fuerit communicata magna cognitio Majestatis JESU Christi Domini nostri, DEI & Hominis veri: atque ità fui repleta solatio, sed & egregiè humiliata, nec non confusa, eò quòd susceperem à Divina Majestate tantas misericordias.

§. III.

Ferià quintà Cœnæ Domini (in Martio anno 1622.) graviter ægrotans, vidi prorsus inopinatè quoddà quasi conclave plenum Angelis elegantissimis, & splendide vestitis, atque intrà illud repræsentatam hostiam ejus magnitudinis, cujus sunt illæ, quas consecrant Sacerdotes, & in ipsa conspexi tres particulas sanguinolentæ carnis, quarum duæ erant majores, una verò minor, sub cæteris. Ibi ex Divina illuminatione cognovi, in singulis illis tribus particulis carnis existere Christum Dominum integerrimum, & esse tamen unicum. Existebat autem ibidem integer ac distinctus modo admirabili ac Divino, quem equidem nescio explicare: sed in eo, quod erat album in hostia, nihil præter carnem conspexi, verum è regione ipsius vidi mysterium Sanctissimæ Trinitatis, sub quadam spiritualissima ac Divinissima specie, & tres Divinas Personas distinctissimas, quæ licet sint tres, sunt tamen una Divina Essentia, atq; hoc mihi DEUS clarè manifestavit. Ab isto sacro mysterio Sanctissimæ Trinitatis, derivabatur ad eam sacram Hostiam tota virtus & sublimitas illius Divinæ naturæ, modo quodam ineffabili, quod me majore affecit stupore, & rapuit in majorem ecstasim, in qua diu perduravi. Deinde vidi Beatissimam Trinitatem paulatim appropinquantem Hostiæ, quoad usque se tota cum illa conjungeret, ipsique communicaret. Ubi vidi Personam Filij DEI unitam sanctissimo Corpori Christi Domini, eidemque quasi

principalius assistentem, duæ verò Personæ Patris, & Spiritus Sancti, illic etiam erant modo quodam speciali, ac tam admirando, ut ego ipsum nesciam declarare. Erat magna majestas & magnificentia, quam ibi præferebat Christus Dominus. Angeli, qui aderant, cantabant pulchro tono hymnum: *Pange lingua gloriosi, &c.* quamvis ego non attenderim magnoperè ad musicam, cum essem tota absorpta in mysterio.

§. IV.

Aliàs, in Festo Corporis Christi (in Junio, anni 1618.) agens quadam nocte cum DEO, passa sum ecstasim, intereàq; me reperi in celesti Jerosolyma, ubi vidi gloriam, & beatitudinem, quantum mihi illam pro meo captu DEUS voluit communicare. Post duas horas redij ad me, agensque cum Domino, vidi oculis meæ animæ, quasi illucesceret, ac oriretur quidam Sol mysticus, habens plurimos radios ex purissimo auro, relucentes & claros, qui suis cuspidibus feriebant & incendebant universam Christianitatem; totus rotundus discus istius Solis apparebat instar pretiosæ & purissimæ carnis, mirè coruscantis, instar præstantissimi ac pellucidi rubini, in cujus medio conspexi Majestatem Christi Domini, DEI ac Hominis veri, totam ipsius virtutem, sacrum ejus corpus, animamque sanctissimam, & ejusdem Divinitatem, ac totam Beatissimam Trinitatem, quasi per concomitantiam. Existebat ibi Divinus iste Dominus, sicut existit in Venerabili Sacramento, obvelatus in eo mysterio purissimæ & splendidæ carnis: non vidi ullam ibi speciem & figuram humani corporis, verum admirabiliter coelitus à DEO illuminata, vidi eundem Dominum integerrimum, & gloriosum, qualiter à me visum dixi aliàs, ad eum modum, quo videretur, neque agnosceretur Persona Regia; irà nimirum, adeoque rectè ac dissimulanter absconditum intrà ejusmodi ornatus, figuras ac formas quasdam transparentes, ut quamvis ipsum viderem & agnoscerem, meus tamen intellectus non potest assequi vel percipere, quali modo

do & arte illic existeret Persona Regia, quia dum illam intueretur & cognosceret, ita sese occultabat, ut unã existimaret, eam à se non videri. Durante eo spectaculo, vidi infinitos Angelos, cum magna admiratione & reverentia adorantes illud sacrum mysterium, ac Divinam Sapientiam, & Potentiam DEI Domini nostri, qui talia mysteria est operatus pro sua infinita bonitate, & amore, quo amavit hominem. Subito inceperunt ex eodem Domino erumpere ac prodire radij Divini splendoris, qui ita se extenderunt, ut cum pertingerent ad meum pectus & animam, totus hic Dominus eam intimè penetraverit, seque illi impresserit in eadem specie, in qua ipsum extra me videram: atque biduo vel triduo semper ipsum intuebar intrà me taliter existentem. Post unam horam adfuit tempus sacræ Communionis, quã peractã, vidi Majestatem Christi Domini intrà meãmet animam, in illa Hostia consecrata. Non erat ibi constriictus, neque parvus, sed magnus, & in sua statura gloriosa, non occupando locum, quem videtur alioquin requirere ipsius magna Majestas. Dum simul contemplerer intra me hunc Dominum dictis duobus admirandis modis exi-

stentem, mea anima vehementer affligebatur, ac timebat, & amplectebatur veritatem nostræ Fidei de Divino Sacramento, dicebatque: Hic existit meus DEUS, ipsum ego sumpsi sacramentaliter, sicut me docet Fides: & conabar me distrahere, ac avertere oculos à mysterio, quamvis mihi id parùm prodesset. Cùm Dominus animadverteret illum meum timorem, dixit mihi: Marina, magnopere times, verùm ita perge, & esto certa, quòd, si taliter timerent animæ, non circumvenirentur tot illusionibus, uti fit. Post longum deinde tempus mihi dixit Divina Majestas quàm amantissimè: Agè Marina, cessent jam tui timores ac turbationes, non enim habes, quod timeas. Dic, quare turberis? ideone, quòd me videas in tua anima duobus miris modis existentem? Et nonne me vidisti aliàs extra te ipsam, tuã opinione, etiam duobus admirandis modis, ut dum tibi manifestavi Beatissimam Trinitatem, & vidisti tres Divinas Personas, unãque me DEUM ac Hominem verum in mea specie gloriosa. Cùm ita fit, cur tantopere times? Hoc audito, fui inter-nè pacata, egique ipsi gratias pro tantis misericordijs.

CAPUT XXVII.

Quomodo viderit Christum Dominum in Sacra Hostia, in varijs admirabilissimis figuris, & quã ratione super omnia æstimaverit vivam Fidem hujus Mysterij atque principalem fructum Communionis.



Alias visiones habuit admirabilissimas, dum se illi Christus Dominus præbuit spectandum in sacra Hostia, varijs in figuris & speciebus, quas propterea assumebat.

§. I.

In primis in Sacrificio Missæ habuit multas visiones, tametsi bene sibi esset præsens quando erit audienda ex præcepto, die Festo, adeo ut pro viribus conaretur ad illam

attendere, nè penitus à sensibus alienaretur, id, quod illi Dominus concedebat.

Quodam die Quadragesimæ, inquit, eo tempore, quo elevabatur consecrata Hostia, vidi Christum Dominum exhibentè in suo Divino vultu indicia gravis tristitiae ac doloris, ita verò vivacissimè demonstrabat magnam afflictionem, quam ipsius anima senserat illis diebus proximis sacræ ejus Passionis, dum animo revolveret tantæ tormenta, quæ tunc erat passurus pro nostris peccatis. Et verò erat vultus tam lamentabilis, ut præ commiseratione, ad quam